

ROSENIUS SAMLEDE VÆRKER

6.2 – JEG, JEG, FOR MIN EGEN SKYLD

”Jeg, Jeg, for min egen skyld.” Esajas 43,23-25

(s.29) Der findes hos alle vakte sjæle en bestemt tilbøjelighed, som vil gøre deres søgen efter frelse forgæves og lig en langsomt dræbende gift tære på deres livskraft ved den bestandige pine, den forvolder. Det er tilbøjeligheden til at se på sig selv i stedet for på Kristus.

Ser vi én gang på Kristus, og hvad han har gjort, så ser vi hundrede gange på os selv, og hvad vi burde gøre og være. Ser vi i timevis på os selv, så ser vi kun et flygtigt øjeblik på Kristus.

Vi vil ikke dermed have sagt, at mennesker i almindelighed har denne tilbøjelighed. Der findes adskillige, som kun alt for vel har nemmet kunsten at se bort fra sig selv og være stærke i troen – og det, skønt mange af dem er så forblindende, at de kan se på sig selv og det, de selv kan præstere, med den største tilfredshed og derved end yderligere finde trøst.

Men for ikke at tale om så grove farisæere, så findes der andre, mere oplyste personer, som har alt på det rene, hvad troen angår, og ved så vel, at 'alt er nåde', og at 'al vor fortjeneste er udelukket'. Så stærke og oplyste var også vi en

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

tid – men hvor svage og enfoldige er vi ikke blevet, siden sikkerhedssøvnen veg fra vores øjne!

Og du, som er så fri for den førnævnte svaghed, så oplyst og så stærk i troen – hvad beviser det andet, end at du endnu står uden for den snævre port. Din kristendom er blot noget teoretisk, du er endnu ikke kommet i gang med den praktiske øvelse. Ingen har endnu med et virkelig vågent sind haft (s. 30) lovens åndelige krav og Herrens hellige øjne rettet mod sit inderste væsen uden at falde for fristelsen til først og sidst at se på sig selv. Det skyldes dels vor naturlige tilbøjelighed dertil og dels den gamle fjendes [Satans] list. Kan han ikke længere holde os fast i syndens og uretfærdighedens grove lænker, så vikler han os ind i egen-retfærdighedens fine silketråde. Men dybest set er det vort hjertes hang til selvforgudelse, der er årsagen. Det er den, der gør, at vi betragter vor egen medvirken ved vor frelse som så uhyre vigtig. Som om vor opgave var den at være Gud behjælpelig, når det gælder vor frelse! Som om vi var andet end fortabte syndere, der må frelses af nåde!

Den bekymring for sjælens frelse, der er blevet vakt, ledes på grund af denne medfødte indbildning på vildspor. Med den bedste vilje til at følge Ordets anvisninger går man – sig selv uafvidende – stik imod det, der var Herrens hensigt. Han vil have os ned, vi vil op [Joh. 3,30]. Han vil ribbe os for alt, vi vil have noget at smykke os med. Han vil have os mere elendige, vi vil føle os bedre. Om ikke andet, så vil vi i det mindste finde vores åndelige fattigdom og sønderknuselse tilstrækkelig dyb.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Gid vi engang kunne lære, hvad det vil sige som fortabt, helt og holdent fortabt, at blive frelst, helt og holdent af en anden! Og måtte Guds Ånd få lov at vise os, hvordan Herren er sindet, gennem følgende ord af hans egen mund:

*”Jakob, du kaldte ej på mig, eller trættede dig, Israel, med mig; du bragte mig ej brændofferlam, du ærede mig ikke med slagtofre; jeg plagede dig ikke for afgrødeoffer, trættede dig ikke for røgelse; du købte mig ej kalmus for sølv eller kvægede mig med slagtofres fedt. Nej, du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde. **Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld kommer ej dine synder i hu**” [Esajas 43,22-25].*

Hør her, hvordan Herren er sindet! Hid alle, som tørster, kom I, som ikke har penge! - Lyt til! Syndere såvel som helgener. (s. 31) Det er Herren selv, der taler. Han siger os, hvorledes han dømmes og handler i det store spørgsmål om vor frelse. Han siger, at hverken den ene eller den anden slags offer, hverken indre eller ydre fromhed bevægede ham til at vise os nåde. Han siger, at hverken vore fejl, at hvad slags de så er, eller vor manglende fromhed gjorde hans nåde til intet. Både fortrin og skyld gik op i det ene:

”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde” [Esajas 43,24]. Og hvordan skal det da gå? Jo - ”din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld.” -- ikke for din -- ”kommer ej dine synder i hu” [Esajas 43,25].

Hvilke liflige ord, søde som honning for fattige syndere!

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Nådefulde Gud! Åbn vore øjne og vore hjerter, at vi må smage og se, hvor liflige de er!

Skal vi ret kunne forstå, hvilken kraft der ligger i disse liflige ord, er der én ting, vi i særdeleshed må gøre os klart. Alt det, Herren her opregner som værende uden betydning for hans nåde, udgjorde netop det vigtigste i den gudstjeneste, han selv havde foreskrevet Israels folk.

Han taler først om hjertet. ”Jakob, du kaldte ej på mig!” [Esajas 43,22]

Heri er indbefattet såvel hjertets skjulte begær efter Herren som al egentlig bøn.

Dernæst opregner han de forskellige slags ofre, hvori gudstjenesten bestod: brændofre, slagtofre, afgrødeofre osv. [Esajas 43,23-24]. Alt dette svarer til, hvad der i den nye pagt falder ind under begrebet guds frygt: bøn, andagt, gudstjeneste, barmhjertighedsarbejde og gode gerninger af forskellig art. Da vi nu ved, at Gud selv havde foreskrevet Israel denne gudstjeneste, og at folket lagde meget nidkærhed for dagen i deres udøvelse af den, hvordan skal vi så forstå det, når Herren taler, som om han overhovedet ikke regner med noget af dette? Misbilliger han nu det, han selv har foreskrevet?

Nej, langt fra!

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

”Jeg laster dig ikke for dine slagtofre, dine brændofre har jeg stadig for øje.”

Salme 50,8.

Her er kun spørgsmål om, hvad der bevægede ham til at vise dem nåde og forhverve [skaffe] dem syndernes forladelse. (s.32) *”Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld”* [Esajas 43,25], står der jo udtrykkelig *”Lad vor sag gå til doms, regn op, så du kan få ret”* [Esajas 43,26].

Så snart det gælder dette spørgsmål, er Herrens nidkærhed som en fortærende ild mod al menneskelig fortjeneste og værdighed. [5.Mos. 4,24]

Da gentager han atter og atter: ikke du, ikke du -- du kaldte ej på mig, ærede mig ikke – men jeg, jeg, sletter din misgerning ud for min egen skyld. [Esajas 43,22-25].

Herren benægter altså på det bestemteste, at noget hos os skulle have bevæget ham til at vise os nåde. Men ikke nok med det, Den tilføjelse, han gør i v.24, virker aldeles sønderknusende og udelukker enhver tanke om nogen fortjeneste eller værdighed hos os.

”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde,” siger han [Esajas 43,24]. Så langt fra, at du med noget godt skulle have gjort dig fortjent til min nåde, har du plaget mig med dine synder og trættet mig med din brøde.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Det er *"Israels Hellige,"* [Esajas 43,3; 14] der taler her. Herren Kristus, som fulgte Israel på alle deres veje. "Den åndelige klippe, som fulgte med, var Kristus," siger Paulus i 1.Kor. 10,4.

Ligesom han i Esajas 63 står frem i højrøde klæder som en persertræder fra Bosra og siger:

"Jeg trådte vinpersen ene, af folkeslagene var ingen med mig" [Esajas 63,3], så siger han her: Ingen gerning eller fortjeneste fra din side bevæger mig til nåde. Jeg, jeg sletter din misgerning ud for min egen skyld. [Esajas 43,25].

"Herren lod falde på ham den skyld, der lå på os alle" hedder det i Esajas 53,6.

"Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår" [Esajas 53,5].

Og her siger han det selv: *"Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde"* [Esajas 43,24].

På samme måde talte Jesus, da han vandrede her. Han siger: *"Ikke I har udvalgt mig, men jeg har udvalgt jer"* [Joh. 15,16]. (s.33)

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

”Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange” [Matt. 20,28; Mark. 10,45].

”Jeg helliger mig selv for dem, for at også de må være helligede ved sandheden” [Joh. 17,19].

”For dette er mit blod ... som udgydes for mange til syndernes forladelse” [Matt. 26,28] [citat rettet]

”Den, som spiser mig, skal leve i kraft af mig” [Joh. 6,57].

Vi kender overalt stemmen igen. Og det går alt sammen ud på, at det eneste, vi formår, er at synde, og at vi derfor som fortabte må modtage alt af nåde for hans skyld, som blev plaget for os, og som siger: *”Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld” [Esajas 43,25].*

Alt dette virker særlig stærkt, når vi betragter det sønderknusende faktum, der ligger til grund for det hele:

”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde” [Esajas 43,24]. Det er den store hovedårsag til, at hverken vore synder eller vor fromhed tæller med, når det gælder vor frelse. Begge dele er sænket dybt i Kristi blods det røde hav. Efter at Gud har sendt os sin søn for at sone vor synd,

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

værner han med brændende nidkærhed om Sønnens ære. Efter at Gud har hørt sin søns nødråb fra jorden, tåler han ikke, at nogen synder selv vil gøre sig værdig til himmelen.

Så hør da igen:

”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde!” [Esajas 43,24] - I Getsemane og på Golgata kan du se, hvad der ligger i disse ord.

Guds hellige lov er ikke spøgefuldt ment. Og endda vover mennesket, denne usle jordklump [1.Mos. 2,7], at foragte sin almægtige skabers lov. Det tager imod hans utallige velgerninger, men træder hans vilje og bud under fod. Det elsker ham ikke over alle ting, men synder imod ham med frejdigt mod. Det sætter ikke sin lid til ham, men stoler på sig selv eller på andre mennesker. Det elsker ikke sin næste som sig selv [Matt. 19,19], men tænker først og fremmest på sig eget bedste. Det lever endvidere i al salgs synd og last: ulydighed, vrede, had, utugt, uretfærdighed, løgn og bedrageri m.m. Alt dette regner vor letsindige natur (s.34) for en ringe ting. Men Gud dømmes anderledes, det siger min frelsers marter-skikkelse mig. Det ser jeg deraf, at da Guds Søn bar vore synder [1.Pet. 2,24], blev han grebet af forfærdelse og gru, og hans sved blev som bloddråber, der faldt ned på jorden [Lukas 22,44].

O, du letsindige menneske! Du hører den våndefulde [lidelsesfulde] klage i nattens mørke i Getsemane, og du ved, at han, som lider så grufuldt, er den

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

samme, som med sit blotte ord bød over stormen [Lukas 8,24], uddrev djævlene [Mark. 5,1-17], opvakte døde [Joh. 11,44] og fik skaren til at falde magtesløs til jorden. Mon ikke du da burde standse et øjeblik og spørge dig selv, hvad det kan betyde, at en så mægtig personlighed herude i ensomheden skælver og ængstes og vander [lider] sig i smerte. Gå ikke dette syn ligegyldigt forbi. Det angår dig – det er din frelser, som ligger der. Det er ham, du kalder på i bønner, anråber i døden og skal møde på dommens dag. Og spørger du ham, hvorfor han ængstes så grufuldt, så lyder hans svar:

”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde” [Esajas 43,24]

Spørger du videre med profeten:

”Hvorfor er din dragt rød, dine klæder som en perser-træders?” [Esajas 63,2]

Så svarer han:

”Jeg trådte vinpersen ene, at folkeslagene var ingen med mig” - - ”Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld” [Esajas 63,3; Esajas 43,25].

Og ser du senere din frelser så mishandlet og ilde tilredt, at man kan *”tælle alle hans ben”* [Sl. 22,18], så oplyser profeten dig om, hvorfor det skete:

”Han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld, os til fred kom straf over ham” [Esajas 53,5].

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Ser du ham til slut lide straffen på forbandelsens træ, så siger apostlen: *”Kristus løskøbte os fra lovens forbandelse, idet han blev en forbandelse for vor skyld thi der står skrevet: ’Forbandet hver den, der hænger på et træ’”* [Gal. 3,13].

Det er så velkendt for dig, alt dette. Du ved det så godt alt sammen, men er dit hjerte blevet grebet af det syn, du har set? Får Guds Ånd lov at vise dig *”smerternes mand”* [Esajas 53,3] vil du komme til at se på din salighedssag med helt andre øjne end (s.35) før. Du vil blive både sønderknust og trøstet, ludfattig, men dog lykkelig. Og da vil de gamle ord lyde med ny klang og med ny kraft: *”Du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde. Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld”* [Esajas 43,24-25].

Vågn op og tænk efter! Du må gøre bod og omvende dig, det er klart. Thi vé den, der kan skue sin frelser i smerte og sjælekval og dog letsindigt leve videre i syndens og verdens tjeneste. Vé den, som vil leve sit syndeliv uforstyrret, medens hans frelser sveder blod, hudstryges og dør korsdøden for at sone hans synd!

Hvordan skal det gå den frie, frække verdens børn, når engang Guds Søns blod kommer over deres hoved! Hvordan skal det gå dig, du som altid har vidst om Kristi lidelse og død, men ikke vil tage skridtet helt ud og for alvor blive hans - du, som kommer til hans nadverbord for at fejre mindet om hans død, modtager hans hellige legeme og blod, for så at gå tilbage til de samme syndige

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

lyster og den samme letsindige omgang som før! Hvordan skal det gå dig? ”Den, der har brudt Mose lov, må uden barmhjertighed dø på to eller tre vidners udsagn; hvor meget hårdere straf mener I da ikke, den fortjener, som har trådt Guds Søn under fod og holdt pagtens blod, som han blev helliget med, for urent, og hånet nådens Ånd” [Hebr. 10,28-29].

Her kræves omvendelse, det er klart.

Udvortes fromhed, godgørenhed og religiøs iver slår ikke til. Med alt dette skal du på Herrens store dag møde en, som siger til dig:

’Du plagede mig med dine synder! [Esajas 43,24] Hvordan er du kommet herind uden at have bryllupsklædning på? [Matt. 22,12] Jeg kender dine gerninger og din møje og din udholdenhed, jeg ved, du har døjet ondt for mit navns skyld [Åb. 2,2-3] – men bryllupsklædningen, hvor er den? Tag, hvad der er dit, og gå! [Matt. 20,14] Jeg har aldrig kendt dig!’ [Matt. 7,23].

Men du, som sørger fordi din omvendelse ikke vil lykkes – du, som bestandigt hindres i at nyde den fulde trøst af det, Jesus (s.36) har gjort, fordi du ikke synes, du er sønderknust nok, og at der mangler så meget både i din anger, din bøn og din helliggørelse – lyt til og hør, hvad Frelseren her siger dig: ’Du bragte mig ikke din angers og omvendelses brændofre. Jeg har ingen lyst til dine gode gerningers afgrødeofre, heller ikke til dine bønners røgelse. Men du plagede mig med dine synder, trættede mig med din brøde. Din misgerning sletter jeg ud, Jeg, jeg, for min egen skyld, kommer ej dine synder i hu’ [Esajas 43,23-25].

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Guds ord taler om omvendelsens nødvendighed, om anger og bøn osv. det er sandt. Men den, der betragter bod og bøn og anger som en ny måde at sone synd på og ikke vover at tro den frie nåde i Kristus, så længe alt dette endnu er ufuldkomment, han vurderer ikke Jesu blod tilstrækkelig højt.

Den, som ikke længere kan finde ro i verden eller i sin egen fromhed, han har nok, både af anger og bod. Den, som på grund af sin uværdighed ikke tør vove at tilregne sig den uforskyldte nåde, behøver ikke at blive mere sønderknust, end han er.

Det er at gøre sig til en alt for vigtig person, når man ikke, så uværdig og uskikket man er, vil tage sin tilflugt til Kristus.

Hverken med din synd eller med din anger spiller du nogen afgørende rolle. Du følger med i det store løb, hvis blot du vil tage imod og tro Guds store nåde. Hør det endnu engang:

”Din misgerning sletter jeg ud, jeg, jeg, for min egen skyld” [Esajas 43,25].

Lovens hensigt med alt, hvad den kræver, er udelukkende den, at *”hver mund skal stoppes og hele verden stå strafskyldig for Gud”* [Rom. 3,19]. Når det nu er kommet dertil med dig, at du står strafskyldig for Gud, så har loven opfyldt sin mission og kan ikke udrette mere [Gal. 3,24]. Nu har du kun at tage imod den nåde, der skænkes dig frit og for intet. Ingen brist eller uværdighed kan længere hindre dig deri. Alt, hvad der ellers ifølge loven er fordømmelsesværdigt, bliver aldrig den troende tilregnet. Det er, som om loven

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

overhovedet ikke var til. I samme øjeblik, (s.37) synderen kommer til Kristus og søger nåde hos ham, er det slut med lovens ret til at stille krav. Alt er nåde.

Til Jesus kom alle salgs elendige syndere og synderinder - og straks fik de nåde. Ikke en eneste blev vist bort. *"Alle dem som tog imod ham, gav han magt til at blive Guds børn"* Joh. 1,12.

Aldrig var synden nogen hindring for nåden, men ville nogen være retfærdig i sig selv, blev der strid.

"Du plagede mig med dine synder!" [Esajas 43,24]. Gid vi fattede mere af, hvad der ligger i disse ord. De siger os for det første, at Gud fra evighed havde besluttet, at al verdens synd skulle lægges over på én og sones, udslettes og borttages ved denne enes lydighed, lidelse og død.

"Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham" 2.Kor. 5,21.

Synden har således mistet sin fordømmende magt. Den er *"kastet i havets dyb"* [Mika 7,18-19], og vil aldrig kunne blive nogen hindring for nåden. Bliver nogen alligevel fordømt, skyldes det dybest set ikke hans synd, men at han vrager Guds nåde.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Gid dog mennesker vidste, at deres synder allerede *er* taget bort! Gid de vidste, at syndernes forladelse, lige siden Jesus døde på korset, har været forhvervet til dem! -

Et frelserhjerte, der gløder af kærlighed – det er det andet, vi ser gennem disse ord. Den kære syndebærer fortryder åbenbart ikke, at han har haft møje med vore synder. Det var hans kærligheds overstrømmende rigdom, der drev ham. *”Du plagede mig - ”* [Esajas 43,24] knytter han jo sammen med:

”Din misgerning sletter jeg ud.” [Esajas 43,25] *”Bliv i min kærlighed,”* [Joh. 15,9] siger han *”Større kærlighed har ingen end den at sætte livet til for sine venner”* Joh. 15,13

Men – som Paulus bemærker – det var for sine fjender, Jesus satte livet til [Rom. 5,10]. Drag nu en fornuftig slutning af dette og sig om, om ikke hans kærlighed da må være fuldkommen fri og uberoende af os [Ef. 2,8-9].

(s.38) Du kaldte ej på mig eller trættede dig med mig - Jeg, Jeg, sletter din misgerning ud for min egen skyld, sletter den ud så grundigt, at man skal *”søge efter Israels brøde, og den er der ikke, efter Judas synder, og de findes ikke”* [Jeremias 50,20].

Hvis bare jeg var sådan og sådan – ja – men jeg er ikke, som jeg burde være. Jeg er så hård, ligegyldig og letsindig, så hyklerisk og så fuld af synd, og hvordan kan jeg da gøre regning på Guds nåde?

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

Når disse tanker næste gang melder sig og vil tage magten, så gør dig klart, hvad det er, du kredser om, og hvad det er, din tro er afhængig af. Det lille ord ”jeg” - ikke sandt?

Det er dit *jeg*, der er blevet en så betydningsfuld person. Du vil være retfærdig i dig selv og således blive din egen frelser. Vogt dig for denne smitte! Paulus var så bange for den ringeste indblanding af noget af hans eget, at han regner alle sine fortrin for tab og skarn -

”for at jeg kan få Kristus i eje og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men med den, der fås ved tro på Kristus” [Fil. 3,8-9].

Og læg mærke til, at når du bestandigt siger ’*jeg, jeg*’ så gentager også Herren sit jeg og siger:

Ja, det er sandt, du er ikke, som du burde være, du er i høj grad uværdig og fortjener intet andet end straf - men ”*jeg, jeg, sletter din misgerning ud for min egen skyld*” [Esajas 43,25]. Ikke blot gentager han sit jeg, men føjer end yderligere til: ” - *for min egen skyld*”

’Men jeg angrer ikke synden, som jeg skulle’, siger du.

’Nej,’ siger han, ’ikke, at du har angret, som du skulle, men jeg har angret i dit sted. Din misgerning sletter jeg ud for min egen skyld’.

’Jeg beder ikke, som jeg burde’, siger du.

Rosenius Samlede Værker

Bind VI – Syndernes forladelse

Kapitel 2: Jeg, Jeg, for min egen skyld

'Nej,' siger han, 'ikke at du har bedt, som du burde, men jeg har med tårer opsendt bønner og nødråb i dit sted. Din misgerning sletter jeg ud for min egen skyld'.

(s. 39)

'Det er småt med min iver', siger du.

'Ja, det er sandt,' siger han, 'du kaldte ej på mig eller trættede dig med mig, men jeg har haft møje for din skyld. Din misgerning sletter jeg ud for min egen skyld'.

Skulle vi da ikke lade hans nådefulde tilsagn stå ved magt, ydmygt falde ham til fode, takke og bekende:

"Ikke os, o Herre, ikke os, men dit navn, det giver du ære" [Sl. 115,1].

Du, du alene er retfærdighed og gør den retfærdig, som tror på dig. Herre forøg os troen!

Historik:

Indtastet: 2005

Korrektur: 3. oktober 2021

RoseniusNet.dk

Side 16 af 16